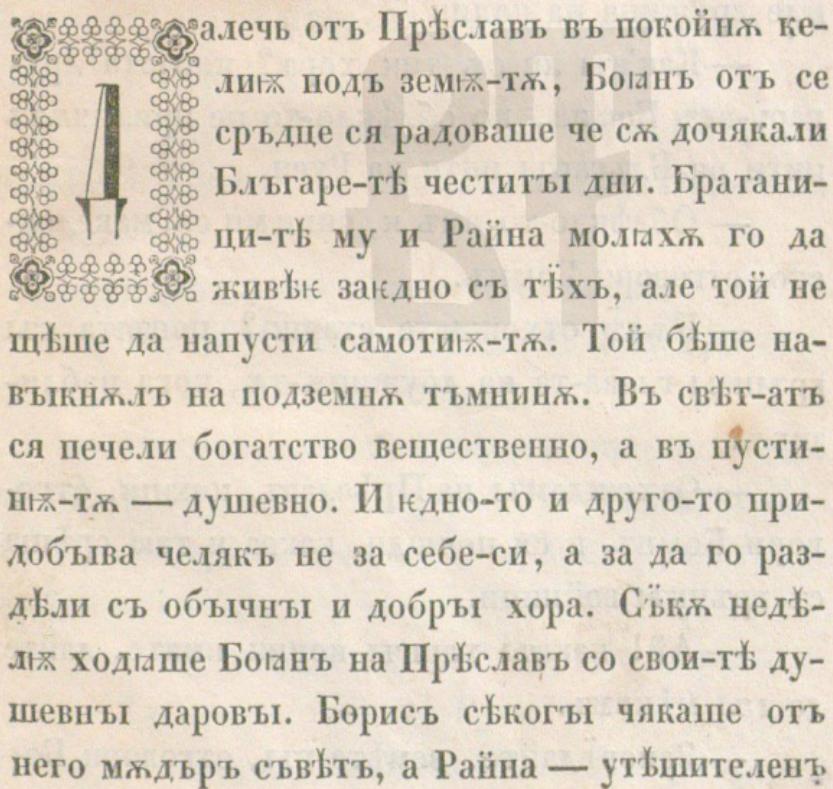

ДВАНАЙСЯТА ГЛАВА.

Залечь отъ Прѣславъ въ покойнѣ келихъ подъ землѣ-тѣ, Боянъ отъ се срѣдце ся радоваше че сѧ дочякали Бльгаре-тѣ честиты дни. Братаници-ти-тѣ му и Райна молахъ го да живѣкъ заѫдно съ тѣхъ, але той не ѿѣше да напусти самоти-тѣ. Той бѣше на-вѣкижъ на подземнѣ тѣмнинѣ. Въ свѣт-атъ ся печели богатство вещественно, а въ пустинѣ-тѣ — душевно. И ѹдно-то и друго-то при-добыва челякъ не за себе-си, а за да го раз-дѣли съ обычны и добры хора. Сѣкж недѣ-лю ходиаше Боянъ на Прѣславъ со свои-тѣ душевны даровы. Борисъ сѣкогы чякаше отъ него мѣдъръ съвѣтъ, а Райна — утѣшителенъ